

LÁSKA VITĚZI NAD PÝCHOU

Býlo někdy, před mnoha lety, na devátého něhání a devátého hořání se vydal na cestu princ Ludomír se svým učitelem Dobromírem. Jednoho dne přišli k něhému městu kde vládl král se svou dcerou Kazimírou. kterou miloval tak moc, že jí ve všem vyhověl. Princesna však vydala příkaz že kdo se na ni jen líbivě podívá nebo dohonce usměje, přijde o hlavu. Ani řádna žena která přelýžá na hrade nesmí mít svého milého. Jelihož jediného muže kterého milovala byl její otec. Ten se však velmi trápí a přál by si aby si našla muže a její srdce nebylo jeho hámen. Když se takhle Lutomis dozvěděl chtěl princesnu poznat. Rozhodl se převléhnout za šaška a jak bude procháset přes náměstí tak se na princeznu usměje. Když takhle princesna viděla přicházela rozhněním aby ho zatkla. V tu chvíli se do toho namíchal učitel a prosil: „Princesnu odpusťte, je to šašek. Vedu ho do vedlejšího hradovství hrati.“ Princesna Kazimíra se rozhodla nechat šaška na živu ale na podmínku že zůstane u ní na hrade. Král se to měl líbit, už také její lid našel že dostane princeznu vše co si umane. Princesna však otci namítala: „Chci vládnout sama a bez muže, láška se mi protíví a kdo je proti mně bude potrestán.“ Král se rozemutnil a rozkázal pro šaška. Ptal se ho odhod přehází, ten odvětil: „Ze semě kde není hrice nad lva.“ Kazimíra se rozhodla, na což jí otec pravil: „Všala sis na hrad šaška, musíš vládnout pravdu i lvi.“ Na to se však vzala a odešla. Princ byl s toho smutný a toužil po princesně. V tu chvíli se mu v křivici zjevil učitel a řekl mu, že se princesna musí potrestat sama. Dal mu hrubici se šperky a pronesl: „Večer přijde ke komnatě princesny, vezmeš šperk a kladivo. Budeš hlouci a dělat hluk. Až přijde a bude si chtít šperk koupit řekni jí že jí ho dáš pokud u tebe v noci přespí.“ Šašek tak večer učínil, hloukl a dělal hluk před princezminou komnatou. Přišla komorná a chtěla šperk říkhat pro princeznu Kazimíru. Vdebrala se tedy s šaškem k němu do komnaty kde celou noc probděl. Druhý den, vzal šašek další šperk a vše se opakovalo znovu. Třetí den však komorná spala, jelihož po dvou probdělých nocích byla unavená a tak musela jít s šaškem princeznu sama. Od té noci byla Kazimíra více stidná; dlely čemuž se jí poté komorná mrtajila o její lásce k muži. Princeznu to smě pohyžilo a vyhlásila soud. V noci před soudem se Ludomírovi znovu zjevil jeho učitel a daroval mu kouzelný slatý pás, který když si uvázal kolem pasu, byl neviditelný. Když nastal den soudu, princ si pás uvázal a šel si vedle Kazimíry. Jakmile začala žena prosit o milost zaslechl princ princeznu to ucha: „Dobromír řáda o milost.“ Kazimíra souhlasila a ženě dala život ale moh odloučení od milého. Komorná se rozhodla a našla princeznu že ona je ta, co si soud zaslouží tět, za probdělou noc u šaška. V ten moment na ni začal celý lid utoučit, tak jí i sebe princ obdržal slatým pásem a odnesl jí. Když se poté princeznu probouřela pronesla: „Jsi anděl abych se k tebe modlila, či člověk abych tě milovala?“

Prince se sméle predstavil svojim jmenem a princeznu Kazimbru abyd. V tu chvíli princezmi nohdy smélelo a pozítla lábu.

